

Ст. Андреевъ

ВЪ РАЗВАЛИНИТЪ НА СТАРИЯ ПРЕСЛАВЪ

Слънцето едва бѣше надникнало надъ просторното шуменско поле, когато нашата весела дружина остави задъ себе си кжщитѣ на сегашния градъ Преславъ и се упжти на югъ къмъ развалинитѣ на старата столица. Макаръ и да преспахме на голитѣ дъски въ училището, никой не сѣщаше умора. Сърдцата ни тупгѣха отъ радостъ, че ще видимъ града на Симеона, и въздуха на прохладното есенно утро се пълнѣше отъ безгриженъ високъ глъчъ. Гледката е пълна съ омая. Предъ насъ сж планински гористи хълмове, обагрени въ жълто-червени тонове отъ листата на дърветата, а задъ насъ широка равнина и синкавитѣ очертания на шуменскитѣ и делиормански височини. Нашето радостно настроение все расте, и нѣкои въ неудържимъ възторгъ се провикватъ: Ехъ, че хубаво е тукъ! Радостта ни се усилва още повече, когато отъ дветѣ страни на пжтя забелязваме плитъкъ ровъ — следа отъ крепостната стена. Ура! Стигнахме! Да живѣе България! процепва въздуха и ехти надалече. Ние бѣхме предъ стенитъ на стария Преславъ, или по-право предъ една отъ външнитѣ стени. Защото старата столица е имала две крепости: външната крепостъ и вътрешната крепостъ, въ която били построени царскитѣ дворци. Формата на външната крепостъ е четирежгълна, две отъ стенитъ на която не сж съвсемъ правилни, защото минаватъ презъ неравни мѣста. На всѣка стена имало